

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 334/25
8.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Оливере Анђелковић, председника већа, Драгана Тесаровића и Весне Лукачевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Кристине Вуковић, записничара, у кривичном поступку према **окривљеном АА и др.**, због кривичног дела трговине људима из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ и др., одлучујући о жалбама Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Петковића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Сврзић Слободана и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Драгана Величковића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр. 9/20 од 18.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба Вишег јавног тужилаштва у Смедереву па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр. 9/20 од 18.11.2024. године у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног ББ и окривљеног ВВ, тако што Апелациони суд у Београду окривљеног ББ и окривљеног ВВ због извршења по једног кривичног дела трговине људима из члана 388 став 9 у вези са ставом 8 КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим **ОСУЂУЈЕ** на **казне затвора** у трајању од **по 1 (једне) године и 6 (шест) месеци**, док се жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Петковића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Сврзић Слободана и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Драгана Величковића, као и жалба ВЈТ Смедерево у односу на окривљеног АА **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

УСВАЈА СЕ жалба Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, па се укида пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр. 9/20 од 18.11.2024. године у делу у коме је окривљени ГГ на основу члана 423 ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело трговина људима из члана 388 став 9 у вези са ставом 8 Кривичног законика, па се у овом делу првостепена пресуда **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр. 9/20 од 18.11.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, за које кривично дело је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, уз урачунавање времена које је окривљени провео у притвору почев од 12.12.2018. године до 02.04.2019. године, док су окривљени ББ и ВВ оглашени кривима да су извршили по једно кривично дело из члана 388 став 9 у вези са ставом 8 КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, с тим што је истовремено одређено да ће окривљени ББ наведену казну издржавати у просторијама у којима станује у ..., Улица ..., а окривљени ВВ да ће наведену казну издржавати у просторијама у којима станује у ..., Улица ... Окривљени су обавезани да суду на име паушала плате износ од по 12.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће суд о трошковима поступка који падају на терет окривљених одлучити посебним решењем. Оштећена ДД је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак. Окривљени ГГ је на основу члана 423 ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело трговине људима из члана 388 став 9 у вези са ставом 8 КЗ, па је одлучено да у овом делу трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-Више јавно тужилаштво у Смедереву због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама са предлогом да Апелациони суд у Београду делимично укине првостепену пресуду у односу на окривљеног ГГ и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, а да у односу на окривљене АА, ББ и ВВ преиначи првостепену пресуду у делу одлуке о казни тако што ће окривљене осудити на ефективне казне затвора у дужем трајању,

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Сврзић Слободан због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Бранилац је тражио да и он и окривљени буду обавештени о седници већа пред Апелационим судом у Београду,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Ненад Петковић због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначи у смислу навода из жалбе и да окривљеног АА ослободи од оптужбе. Бранилац је тражио да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду,

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Драган Величковић из свих законских разлога са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји изјављену жалбу и првостепену пресуду укине, а списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак. Бранилац је тражио да сходно члану 447 ЗКП буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Ненад Петковић је у одговору на жалбу ВЈТ у Смедереву предложио да Апелациони суд у Београду одбије жалбу ВЈТ у Смедереву, а да усвоји жалбу браниоца и да првостепену преиначи у смислу навода из жалбе браниоца.

Апелационо јавно тужилаштво у Београду је поднеском Ктж.бр. 370/25 од 15.04.2025. године предложило да се жалба Вишег јавног тужилаштва у Смедереву усвоји као основана и да Апелациони суд у Београду донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби јавног тужиоца, а да се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ненада Петковића, жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Сврзић Слободана, као и жалба браниоца окривљеног ВВ, адвоката Драгана Величковића одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у присуству браниоца адвоката Ненада Петковића, као и адвоката Весне Величковић, по заменичком пуномоћју за адвоката Драгана Величковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца адвоката Сврзић Слободана. На седници већа Апелациони суд у Београду размотрио је списе предмета, заједно са првостепеном пресудом, жалбама, одговором на жалбу, као и предлогом Апелационог јавног тужиоца у Београду, па је по оцени жалбених навода и предлога, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, неосновано се у изјављеним жалбама бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, оспорава првостепена пресуда, у делу у коме су ови окривљени оглашени кривима, наводећи да је иста донета на основу битних повреда одредаба кривичног поступка, да је изрека пресуде у односу на ове окривљене неразумљива и противречна сама себи и доказима у списима предмета, као и да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама.

Првостепена пресуда је у делу у коме су окривљени АА, ББ и ВВ оглашени кривим да су извршили кривично дело из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, односно кривично дело из члана 388 став 9 у вези става 8 КЗ, јесна и разумљива, изрека првостепене пресуде је у свему у складу и са разлозима који су дати у образложењу, те се из разлога који су дати у образложењу пресуде, види како је првостепени суд ценио све изведене доказе, које је правилно довео у међусобну везу, те дао јасне и аргументоване разлоге за своје чињенично утврђење.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног АА, адвокат Ненад Петковић, наводи да током доказног поступка није утврђено да је окривљени АА извршио кривично дело онако како му је то стављено на терет оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Смедереву. По ставу одбране, сусрети између окривљеног ББ и малолетне оштећене се нису одиграли по навођењу окривљеног АА, при чему је одбрану окривљеног, који је навео да је оштећену довозио на викендицу по жељи њене сада покојне мајке, потврдила и његова супруга, а осим тога и окривљени ББ је потврдио да није постојао ни разговор, а камоли неки договор између њега и окривљеног АА на наведену тему,

при чему окривљени АА никада од окривљеног ББ није тражио било какав новац због тога, нити је од малолетне оштећене примио новчане износе од по 12.000,00 динара у више наврата. Бранилац је надаље указао да је у свом исказу малолетна оштећена навела да је окривљени ББ после сваког њиховог сусрета окривљеном АА давао новац у износу од 12.000,00 динара, те није никада тврдила да је тај новац њој окривљени дао лично, а са друге стране, ни окривљени ББ није потврдио њене наводе, с обзиром да је он тврдио да су сексуалне односе имали свега три пута, као и да је тачно да је оштећеној давао новац, али никада окривљеном АА. Надаље је бранилац оспорио и део првостепене пресуде којом је утврђено да је окривљени малолетну оштећену предавао окривљеном ВВ, у циљу сексуалне експлоатације, те је навео да је нејасно коме је приликом првог сусрета окривљени ВВ дао новац у износу од 2.000,00 динара, при чему окривљени никада није навео да му је окривљени АА нудио да има сексуалне односе са малолетном оштећеном и да је за то тражио новац, а изјава малолетне оштећене није у сагласности са изјавом коју је приликом саслушања пред Вишим јавним тужилаштвом у Смедереву дао окривљени ВВ, који је тврдио у свом исказу да је само једном имао сексуални однос са малолетном оштећеном, а не два пута, како је то она тврдила. По ставу браниоца, првостепена пресуда је заснована на изјави коју је малолетна оштећена дала пред Вишим јавним тужилаштвом у Смедереву, која је у многим деловима противречна и недоследна, те нико од сведока који су имали непосредна сазнања о наведеним догађајима нису потврдили да су наводи малолетне оштећене истинити, при чему се малолетна оштећена није одазивала на позиве суда, тако да није ни непосредно саслушана пред судијом на главном претресу, на који начин је окривљенима повређено право на одбрану, јер нису имали могућност да јој поставе питања.

У својој жалби бранилац окривљеног ББ, адвокат Сврзић Слободан, оспорава чињеницу да малолетна оштећена током првостепеног поступка није непосредно саслушана на главном претресу, сматрајући да суд није предузео све мере за обезбеђење њеног присуства, при чему би се приликом непосредног испитивања малолетне оштећене могли проверити њени наводи, као и одбрана окривљених. Бранилац је посебно указао и на то да у тренутку испитивања малолетне оштећене окривљени ББ није био окривљено лице, нити је постојала наредба за спровођење истраге у односу на њега. Бранилац је у жалби указао и да је нужно доказати чињеницу постојања претње, као начина извршења кривичног дела трговине људима, при чему се и тешке материјалне прилике оштећеног лица не претпостављају, већ нужно морају бити утврђене током првостепеног поступка.

У изјављеној жалби браниоца окривљеног ВВ, адвоката Драгана Величковића, се наводи да је остало нејасно да ли је овај окривљени износ од 2.000,00 динара дао малолетној оштећеној или окривљеном АА, при чему је малолетна оштећена у својој изјави навела да никада није добила новац од окривљеног ВВ, а такве наводе је поновио и окривљени АА. И овај бранилац указује да првостепени суд није предузео све мере да малолетна оштећена буде саслушана непосредно на главном претресу. Бранилац је надаље истакао да је пресуда заснована искључиво на једном доказу и то на исказу оштећене који је дала пред ВЈТ Смедерево. Битан елемент кривичног дела трговине људима је претња – приморавање оштећене, а та чињеница не може бити претпостављена, већ иста мора бити озбиљна и мора бити доказана током првостепеног

поступка, док се, према стању у списима предмета, утврђује да је оштећена живела код окривљеног АА и његове супруге, да је иста имала момка, те да је након смрти своје мајке у центру за социјални рад изразила жељу да остане да живи са њима. Првостепена пресуда, по ставу одбране, не садржи ниједан разлог у погледу тога како је првостепени суд дошао до закључка да је окривљени ВВ знао или имао разлога да зна да је неко лице – дете жртва трговине људима, па је користио услуге тог лица.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је на детаљан начин ценио исказ малолетне оштећене ДД, која је саслушана као посебно осетљив сведок и из њеног исказа је утврђено да је малолетну оштећену окривљени АА предавао окривљеном ББ и ВВ, ради сексуалне експлоатације, да је малолетну оштећену овај окривљени одвозио на виђање са окривљеним ГГ, а да су окривљени ББ и ВВ окривљеном АА давали новац на име тога што су имали сексуалне односе са малолетном оштећеном, при чему је из њеног исказа утврђено и да је окривљени АА са њом имао сексуалне односе.

Правилно је првостепени суд у потпуности прихватио исказ малолетне оштећене, који исказ је доведен у везу и са налазом и мишљењем вештака психолога Снежане Ђурић и психијатра Наташе Марковић, из ког налаза и мишљења произлази да су тестовни показатељи указали на то да у приступу малолетне оштећене ДД, односно начину одговарања на тестовне теме, нема симулативних ни агравационих тенденција, а одсуство ових тенденција упућује на закључак да она није била склона измишљању или пренаглашавању проблема и тегоба. Услед болести мајке и њене бриге и страха за мајчин живот, имајући у виду њене слабије интелектуалне потенцијале, из наведеног налаза и мишљења произлази да је малолетна оштећена имала тешкоће да се ефикасно носи са комплексним животним околностима, а тиме је била подложнија манипулацијама од стране окривљеног. Будући да је пасивна у интерперсоналним релацијама и у доношењу одлука и да је према окривљеном АА имала амбивалентан однос – истовремено присуство поверења и страха, у вези захтева које јој је постављао, испољавала је послушно понашање. Надаље је констатовано да је код малолетне оштећене преовладао страх од неизвесности, страх за свој живот и живот своје мајке и тај страх је одређивао њено понашање.

Правилно је првостепени суд имао у виду и налаз и мишљење центра за заштиту жртава трговине људима – Службе за координацију заштите жртава трговине људима од 09.11.2018. године, из чије садржине произлази да је, будући да се ради о детету од 14 година и лојалности коју деца тог узраста имају према својим родитељима, ДД, чекајући повратак мајке из болнице, настојала да испуни њена очекивања и због тога је остала у њиховој породичној кући са људима које је мајка видела као особе које ће се о њој старати на адекватан начин и поред свега што јој се дешавало.

Како из садржине обављеног психијатријског и психолошког вештачења малолетне оштећене ДД произлази да малолетна оштећена током испитивања није била склона измишљању или пренаглашавању проблема и тегоба и да није показивала недоследност или контрадикторност, а имајући у виду и садржину њеног исказа, као и налаз и мишљење вештака, те извештај центра за социјални рад, то је правилно првостепени суд њен исказ прихватио као веродостојан, док је одбране окривљених, у

делу у коме се њихове одбране разликују од исказа малолетне оштећене, правилно првостепени суд оценио као усмерене на избегавање кривичне одговорности.

И по налажењу Апелационог суда у Београду, а како то правилно налази првостепени суд, исказ малолетне оштећене је делимично потврђен исказима окривљених ББ и ВВ, као и одбраном окривљеног АА и то у односу на чињеницу да ју је окривљени АА одводио на Саву код ББ и код ГГ, као и у односу на чињеницу да је окривљени ВВ долазио код њих кући.

Исказ малолетне оштећене потврђен је исказима сведока ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ, с обзиром да је сведок ЂЂ, која је била хранитељица тада малолетне оштећене и којој је оштећена испричала све што јој се дешавало док је живела са окривљеним АА у ..., што је био затим и повод да овај сведок позове директорку Центра за социјални рад, након чега су се у овај случај укључили и радници Центра за социјални рад и полиција, затим је у складу и са исказом водитеља случаја испред Центра за социјални рад ЕЕ и исказом сведока ЖЖ, који је о томе шта се догађало оштећеној сазнао од хранитељице, а након тога му је о томе причала и малолетна оштећена. Првостепени суд је ценио чињеницу да су ови сведоци имали посредна сазнања од саме оштећене о томе шта је све преживела, али та сазнања су у претежном делу идентична исказу који је малолетна оштећена дала пред Вишим јавним тужилаштвом у Смедереву, а што управо и по налажењу овог суда указује на веродостојност њеног исказа.

Истовремено, првостепени суд је имао у виду да су браниоци окривљених оспорили законитост записника о испитивању сведока малолетне оштећене ДД, с обзиром да је тада испитивана само у односу на окривљеног АА, док окривљени ББ и ВВ, као ни њихови браниоци нису присуствовали саслушању, јер у том тренутку нису имали статус окривљених, те њихове наводе да није било места читању наведеног записника сходно члану 406 став 1 тачка 1 ЗКП, с обзиром да нису предузете све расположиве мере ради обезбеђења присуства малолетне оштећене на главном претесу, а који наводи су поновљени у изјављеним жалбама.

Међутим, правилно је првостепени суд пре свега имао у виду да оштећена није приступила на главне претресе, да је према извештају Центра за социјални рад Смедеревска Паланка утврђено да је иста засновала брак, породила се и да са супругом и дететом живи у ..., на адреси која није позната центру. Истовремено је првостепени суд имао у виду да је оштећена као малолетна особа у узрасту од 14 година била жртва сексуалне експлоатације, а да је најбољи интерес детета, тада малолетне оштећене са статусом посебно осетљивог сведока, која је до окончања поступка постала пунолетна, да се не саслушава поново, посебно при чињеници да је оштећена већ испитана током поступка, па би поновно излагање испитивању и подсећању на читав догађај за последицу имало озбиљну трауму за оштећену, која се преселила са својом породицом да живи у иностранству, из којих разлога је првостепени суд правилно наведени исказ прочитао у смислу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП.

У погледу оцене одбране окривљеног АА, који је негирао извршење кривичног дела, правилно је првостепени суд овакву његову одбрану оценио као нелогичну и неубедљиву, те исту није прихватио. Из одбране окривљеног ББ који је признао да је

имао сексуалне односе са малолетном ДД, окривљени АА је малолетну оштећену доводио до градилишта срећену “у штиклицама, хаљиницама, као да иде на матурско вече”, те да му је у шали рекао “Могао би да почистиш друга што сам ти омогућио да се упознаш са ДД”, што указује да је окривљеном АА било познато како оштећена, која је стара 14 година проводи време са окривљеним ББ, па и по налажењу овог суда нелогично и неубедљиво да је окривљени АА оштећену доводио на градилиште само по жељи њене мајке да види Саву, где је проводила 9-10 сати обучена на описани начин. Истовремено и окривљени ВВ је јасно у својој одбрани навео да му је окривљени АА показивао слику оштећене и још једне девојке у телефону, да га је питао да ли хоће да га упозна са њима, да га је код своје куће упознао са малолетном оштећеном, рекао му да иде у собу и да “малој да 2.000,00 динара”, да буде у соби и да чека, након чега се оштећена појавила и орално га задовољила. Истовремено окривљени ВВ је у својој одбрани навео и да га је бивши шурак питао да ли зна да “АА продаје ДД за паре и да је то чинио са својом супругом”.

Из свих доказа који су изведени током првостепеног поступка правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА био свестан да радње које предузима – продавање малолетне оштећене ДД ради сексуалне експлоатације другим лицима, злоупотребом односа зависности малолетне оштећене која је са тешко болесном мајком живела са окривљеним и његовом супругом, као са породичним пријатељем и са којим је наставила да живи и након њене смрти, као и сексуална експлоатације оштећене која је стара 14 година, представљају инкриминисане радње, дакле да је поступао са обликом кривице који одговара директном умишљају, уз то знајући колико година има малолетна оштећена, чиме су се у његовим радњама и по налажењу овог суда стекли сви елементи бића кривичног дела из члана 388 став 3 у вези става 1 КЗ, за које је оглашен кривим.

Надаље, из исказа малолетне оштећене је утврђено да су окривљени ББ и ВВ а које је оштећена идентификовала на записницима о препознавању лица од 30.10.2018. године искористили положај оштећене ради сексуалне експлоатације, а што им је за новчану накнаду омогућио окривљени АА. Исказ оштећене је делимично потврђен исказима окривљеног ББ и ВВ, у погледу сексуалног односа који је имала са њима, као и одбраном окривљеном АА у односу на чињенице да је малолетну оштећену одводио на Саву ради сусрета са окривљеним ББ, као и да је окривљени ВВ долазио код њих кући. Првостепени суд је имао у виду да су окривљени у својим одбранама оспорили број сексуалних односа које су имали са малолетном оштећеном, при чему је окривљени ВВ исказ дат у претходном поступку касније изменио негирајући да је имао било какав сексуални однос са оштећеном, док је окривљени ББ оспорио да је имао са малолетном оштећеном сексуални однос јер му је то омогућио окривљени АА, већ да је до таквог односа дошло вољом малолетне оштећене, као и да никакав новац по том основу није дао окривљеном АА, али у овом делу њихове одбране није прихватио налазећи да су у супротности са исказом малолетне оштећене ДД.

Истовремено, у свом исказу малолетна оштећена је навела да ју је окривљени АА више пута доводио на Саву, при чему је и окривљени ББ потврдио да је малолетна оштећена долазила са окривљеним АА у викенд насеље на Сави, али је тврдио да је три пута дао новац малолетној оштећеној, а да му је само окривљени АА једном приликом

када је био трећи пут кроз шалу напоменуо да би могао да почасте друга, што му је омогућио да се упозна са ДД. Како је малолетна оштећена дала детаљан исказ у односу на окривљеног ББ, то је правилно првостепени суд нашао да је окривљени ББ извршио кривично дело које му се ставља на терет, те је његову одбрану у оном делу која се разликује од исказа малолетне оштећене правилно првостепени суд оценио као усмерену на избегавање кривичне одговорности.

У односу на окривљеног ВВ, првостепени суд је пре свега имао у виду да је окривљени у својој одбрани пред Вишим јавним тужилаштвом у Смедереву делимично признао извршење кривичног дела, те је у већем делу потврдио наводе малолетне оштећене у погледу првог сексуалног односа који је са њом имао, па је имајући у виду садржину његове изјаве, у односу на ову чињеницу, као и детаљан исказ малолетне оштећене, суд правилно одбрану окривљеног у којој је тврдио да другог сексуалног односа није било је оценио као неосновану, а није ни прихватио његове наводе да му је малолетна оштећена деловала као да има 20-21-22 године, с обзиром да је малолетна оштећена у свом исказу навела да је окривљеном ВВ рекла да има 14 година, као и да је прва година средње школе.

Имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд утврдио да је окривљени АА предао окривљеном ВВ малолетну оштећену ДД ради сексуалне експлоатације, а како је малолетна оштећена у свом исказу навела да је са окривљеним ВВ у два наврата имала сексуални однос, након претходног договора између њега и окривљеног АА, а затим и описала догађаје који су томе претходили, то је правилно првостепени суд и у односу на радње овог окривљеног чињеничностање правилно утврдио.

У изјављеној жалби Више јавно тужилаштво у Смедереву оспорава првостепену пресуду и у делу одлуке о кривичним санкцијама у односу на окривљеног АА, ББ и ВВ, налазећи да је првостепени суд у односу на ове окривљене неправилно одмерио казну имајући у виду сврху кажњавања, те узимајући у обзир и све околности које утичу на то да казна буде мања или већа, при чему, по ставу јавног тужиоца, суд није подробно образложио своју одлуку о изреченим кривим санкцијама у односу на сваког окривљеног понаособ, већ су врло паушално наведене као олакшавајуће околности њихов ранији живот, личне прилике и држање после учињеног кривичног дела, премда описане околности у конкретном случају предстаљају отежавајуће околности.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног ББ наводи да првостепену пресуду побија и због одлуке о кривичној санкцији, али овај жалбени навод није образложен.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалбе Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, као и поводом изјављених жалби бранилаца окривљеног АА, ББ и ВВ, који су жалбе изјавили у корист окривљених због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је нашао да је у односу на окривљеног АА, правилно првостепени суд од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је окривљени неосуђиван за ову врсту кривичних дела, док отежавајућих околности није нашао, па је правилно првостепени суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, уз урачунавање времена које је

окривљени провео у притвору. По налажењу Апелационог суда у Београду, у односу на окривљеног АА, казном затвора у наведеном трајању, оствариће се циљеви специјалне и генералне превенције.

Међутим, основано је у изјављеном жалби Вишег јавног тужилаштва у Смедереву указано да је првостепени суд неадекватно одмерио казне окривљеном ББ и окривљеном ВВ, те да казне затвора у трајању од 1 (једне) године, које ће се издржавати у просторијама у којима окривљени станују нису адекватне учињеним кривичним делима, као и свим околностима, које је правилно првостепени суд утврдио, при чему је правилно првостепени суд у односу на окривљеног ББ ценио чињеницу да је исти неосуђиван и отац три малолетна детета, а да је окривљени ВВ да је ожењен и отац три малолетна детета.

Апелациони суд у Београду је, имајући у виду све напред наведене околности, као и тежину учињених кривичних дела, као и сврхе кажњавања, усвајањем жалбе Вишег јавног тужилаштва у Смедереву преиначио првостепену пресуду и окривљеног ББ и окривљеног ВВ осудио на казне затвора у трајању од 1 (једне) и 6 (шест) месеци, налазећи да ће се само овако изреченим казнама затвора, у наведеном трајању, у односу на сваког од окривљеног понаособ, постићи циљеви специјалне и генералне превенције, те ће се утицати и на друге да не врше кривична дела.

Надаље, основано је изјављеном жалби Вишег јавног тужилаштва у Смедереву указано да су разлози које првостепени суд даје у образложењу пресуде за свој закључак да нема доказа да је окривљени ГГ извршио кривично дело из члана 388 став 9 у вези са ставом 8 Кривичног законика, неубедљиви и нејасни, из којих разлога је овај суд у овом делу усвојио жалбу Вишег јавног тужилаштва у Смедереву и првостепену пресуду у делу одлуке којом је окривљени ГГ ослобођен од оптужбе, укинуо.

Наиме, првостепени суд наводи да су се окривљени ГГ и оштећена пре него што су ступили у сексуални однос познавали преко "Facebooka", да се њихови искази делимично подударају у погледу чињенице да је оштећена долазила у Добри До, да ју је довозио окривљени АА, који је остајао испред продавнице, као и да је окривљени ГГ имао сексуални однос са оштећеном у његовом возилу, при чему првостепени суд изводи закључак да у овом кривичном поступку није изведен ниједан доказ који би потврдио да је окривљени ГГ знао или могао знати у каквој ситуацији је малолетна ДД, односно да је она жртва трговине људима, истичући да такву чињеницу није навела ни малолетна оштећена, већ је изјавила да је ГГ био њен пријатељ на друштвеној мрежи, а никада није рекла да је окривљеног ГГ упознала са својом ситуацијом, нити му се пожалила на било кога.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је морао брижљиве да цени исказ малолетне оштећене ДД, посебно у делу у коме се малолетна оштећена изјашњавала да је окривљени АА видео да она има за пријатеља ГГ на друштвеним мрежама и који јој је рекао да треба да се види са њим, при чему је окривљени АА након неколико дана рекао оштећеној да иде у Добри До да се види са ГГ, при чему се она томе противила, рекла му да не жели да иде тамо, да је тај дечко старији од ње и да је 1996. годиште, а да је окривљени АА рекао да ако не оде тамо да

ће је оставити са болесном мајком кући. Надаље је малолетна оштећена описала догађај када ју је окривљени АА одвезао до центра Доброг Дола да се види са окривљеним ГГ, при чему је окривљени АА остао код продавнице а њој рекао да иде са окривљеним ГГ до школског дворишта што је она учинила, објаснивши и да је након тога окривљени АА чекао, који је успут тражио да му говори о детаљима шта су радили, након чега је рекао како поново треба да се види са њим. Даље је малолетна оштећена навела да је схватила да се окривљени АА већ чуо са ГГ јер је имао његов број и да се договорио са њим да она треба да иде тамо да се они виде, те су се они договорили да треба да има однос са њим кад буде стигла у Добри До, због чега су том приликом опет отишли до центра Доброг Дола, где је окривљени АА остао у центру, а малолетна оштећена је отишла са окривљеним ГГ аутом, који јој је рекао да се свуче и да спава са њим у ауту. Малолетна оштећена је описала да је била уплашена, да је кренуо да се свуче и да је тада спавала са њим у ауту, а да су се након тог односа вратили у центар, где их је чекао окривљени АА. Истовремено малолетна оштећена је рекла да је окривљени ГГ окривљеном АА дао 5.000,00 динара зато што је она спавала са њим, али да она то није видела, као и да је након тога АА више није водио у Добри До.

Имајући у виду исказ малолетне оштећене, то се по нлажењу овог суда основано указује изјављеном жалбом Вишег јавног тужилаштва у Смедереву да првостепени суд за свој закључак да током првостепеног поступка није изведен ниједан доказ који указује да је окривљени ГГ извршио кривично дело које му је стављено на терет, није дао јасне и аргументоване разлоге, нити је првостепени суд на правилан и детаљан начин оценио исказ малолетне оштећене, већ је у овом делу њен исказ само селективно оцењен.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити повреде на које му је овим решењем указано, односно на главном претресу ће извести све потребне и неопходне доказе, након чега ће на несумњив начин утврдити све одлучне чињенице и правилно их оценити, када ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку, за коју ће дати јасне и довољно аргументоване разлоге.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 458 и 459 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Виши саветник-записничар
Кристина Вуковић,с.р.

Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић